

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Talmon s.r.o.**, se sídlem Praha 9, Lovosická 711/30, IČ 248 38 594, zast. Mgr. Rudolfem Axmannem, advokátem, se sídlem Litoměřice, Mírové náměstí 157/30, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č.j. 2013/77470-421/3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 10. 2013, č.j. MPSV-UP/7683882/13/AIS-ZAM, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vyslovil, že podle § 78 odst. 1, 3, 5 a 8 písm. b) a c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“), se zaměstnavateli Talmon Investment, s.r.o., IČ 248338594, se sídlem Praha 616, Křenova 438/7, neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě ve výši 147.803 Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti

a ve výši 344.000 Kč podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, celkem ve výši 491.803 Kč za 3. čtvrtletí roku 2012.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení, argumentaci žalobce uplatněnou v rámci odvolacího řízení a rozhodnou právní úpravu, a uvedl, že ze spisové dokumentace je nesporné, že žalobci byla vymezena chráněná pracovní místa dohodou o vymezení chráněných pracovních míst č. A-M-165/2012, platnou a účinnou ode dne 9. 8. 2012. Žalovaný nemohl akceptovat námitku žalobce, že podmínku uvedenou v bodu 12. přechodných ustanovení splňuje, neboť zaměstnával ve 3. a 4. čtvrtletí roku 2011 a v 1. a 2. čtvrtletí roku 2012 v průměrném přepočteném počtu více než 50 % osob se zdravotním postižením, a na zvýšený příspěvek má nárok, neboť bod 12. přechodných ustanovení novely zákona o zaměstnanosti je nutné vykládat v souvislosti s bodem 11., ve kterém je dán dostatečný prostor pro vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvních dvou kalendářních čtvrtletí roku 2012; na toto přechodné ustanovení je pak nutno navázat bod 12. přechodných ustanovení, podle kterého se u těchto chráněných pracovních míst považuje doba 12 měsíců za splněnou, pokud ve 4 čtvrtletích předcházejících datu 1. 7. 2012 byla splněna podmínka zaměstnávání více než 50 % osob se zdravotním postižením, a příspěvek podle § 78 zákona o zaměstnanosti je tak možné podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti navýšit. Na zvýšení příspěvku má dle žalovaného nárok zaměstnavatel, který měl chráněná pracovní místa vymezena v průběhu 1. a 2. kalendářního čtvrtletí pod ní nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy do 30. 6. 2012, pokud charakter chráněného pracovního místa již nemají na základě dříve uzavřené dohody o vytvoření chráněného pracovního místa nebo dohody o vytvoření nebo vymezení chráněné pracovní dílny; tuto podmínku však žalobce prokazatelně nesplňuje, neboť má chráněná pracovní místa vymezena písemnou dohodou s úřadem práce až ode dne 9. 8. 2013 (jde o zjevnou chybu v psaní, neboť tato dohoda byla uzavřena dne 9. 8. 2012, pozn. soudu).

Žalovaný dodal, že námitka žalobce, že se zdůvodněním správního orgánu prvního stupně odkazujícím na čl. II. „bod 2.“ nesouhlasí, neboť v bodě 2. se hovoří o době týkající se vydání karty sociálních systémů, je lichá, neboť z dalšího obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se jedná o zjevnou nesprávnost, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dle svých slov nemohl ztotožnit s přesvědčením žalobce, že správní orgán prvního stupně I. výrokem rozhodnutí přiznává účinnost dohody od data podání žádosti, neb toto žádným způsobem ze spisové dokumentace nevyplývá; nadto z písemného vyhotovení předmětné dohody, která je součástí spisové dokumentace, konkrétně z čl. VI. bodu 5., jednoznačně vyplývá, že tato dohoda nabývá platnosti a účinnosti dnem jejího podpisu oběma smluvními stranami, tedy dne 9. 8. 2013 (opět jde o chybu v psaní, pozn. soudu); na jiné posouzení věci nemohou mít vliv ani námitky žalobce týkající se postupu správního orgánu prvního stupně při vymezování chráněných pracovních míst a datum podání žádosti o vymezení těchto míst, neboť skutečnosti, pro něž nedošlo k vymezení chráněných pracovních míst písemnou dohodou s úřadem práce dříve, je pro posuzování nároku na předmětný příspěvek zcela bez významu; dohoda o vymezení chráněného pracovního místa není uzavírána ve správním řízení zahajovaném podáním žádosti a na její uzavření není právní nárok.

Žalovaný k námitce žalobce, že pokud by správní orgán prvního stupně zastával názor, že nárok na zvýšený příspěvek lze uplatnit až v žádosti za následující čtvrtletí, nemohl by být žalobci poskytnut zvýšený příspěvek ani v následujících čtvrtletích

v případech, že došlo k uzavření dohody v průběhu posuzovaného čtvrtletí, uvedl, že bod 11. přechodných ustanovení, podle něhož je daný případ posuzován, se, jak již bylo uvedeno výše, vztahuje pouze ke 3. čtvrtletí roku 2012. Žalovaný se neztotožnil ani s přesvědčením žalobce, že podmínky uvedené v § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti splnil, neb ani na výzvu žalovaného nedoložil, že zaměstnankyně E. S. byla v průběhu 3. čtvrtletí roku 2012 osobou se zdravotním postižením; z doloženého rozhodnutí ze dne 2. 6. 2010 není patrná platnost posudku o invaliditě uvedené zaměstnankyně, pouze skutečnost, že je částečně invalidní ode dne 18. 11. 2009; žalobce tedy podmínku uvedenou v § 78 odst. 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti nesplnil, neboť neprokázal, že invalidita výše uvedené zaměstnankyně trvala v průběhu 3. čtvrtletí roku 2012, za něž jsou příspěvek a jeho zvýšení požadovány; z tohoto důvodu mu dle § 78 odst. 8 písm. c) zákona o zaměstnanosti nemůže být příspěvek a jeho zvýšení na tuto zaměstnankyni poskytnut. Tvrzení, že byl ze strany pracovníků správního orgánu prvního stupně i žalovaného „ujištěn“, že mu příspěvek bude poskytnut, pokud bude dohoda uzavřena do poloviny srpna 2012, žalobce dle žalovaného žádným způsobem neprokázal a oporu nemá ani v doložené spisové dokumentaci. Závěrem žalovaný neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť toto dle žalovaného obsahuje všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 s.ř. a je z něho zcela zřejmé, z jakého důvodu není žalobci část požadovaného příspěvku a jeho zvýšení poskytnuta.

Žalobce v žalobě nejprve namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jež má spočívat v tom, že se žalovaný s jeho námitkami v rámci správního řízení nevypořádal či se vypořádal zčásti. Podle žalobce z napadeného rozhodnutí nejsou patrné žádné právní úvahy, a to nejen ve vztahu k dotčeným evropským právním předpisům, zejména směrnici Rady č. 200/78/ES ze dne 27. 11. 2000 a usnesení Rady č. 2003/C 175/01 ze dne 15. 7. 2013; dle žalobce měla být porušena i práva zaručená normami nejvyšší právní síly.

Žalobce dále namítl nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný rozhodl ve věci účastníka řízení Talmon Investment s.r.o., který však neexistuje; to žalobce označil za velice zásadní pochybení.

Žalobce uvedl, že žalovaný zahájil dne 30. 5. 2012 (tj. ve 2. čtvrtletí roku 2012 v souladu s přechodnými ustanoveními čl. II. zákona č. 367/2011 Sb., bodu 11.) správní řízení, jehož předmětem bylo uzavření dohody o zřízení chráněných pracovních míst s úřadem práce. Zahájení správního řízení o uzavření dohody předcházely konzultace žalobce se zaměstnanci úřadu práce, neboť s účinností od 1. 1. 2012 vešel v účinnost zákon č. 367/2011 Sb., jímž byl novelizován zákon o zaměstnanosti. Žalovaný dle žalobce v prvních dvou čtvrtletích roku 2012 vytvářel pro jednotlivé pobočky úřadu práce metodické pokyny, stejně jako formuláře s žádostí o uzavření dohod, na jejichž základě mohla být v souladu s § 78 zákona o zaměstnanosti vymezena chráněná pracovní místa; metodické pokyny byly dle zjištění žalobce dokončeny až ve druhém čtvrtletí roku 2012 a formuláře žádostí se na webových portálech žalovaného objevily koncem května 2012, tj. ve stejném termínu, kdy došlo k podání žádosti žalobce.

Žalobce namítal, že k uzavření dohody o zřízení chráněných pracovních míst došlo dne 9. 8. 2012, tj. bezmála po třech měsících nečinnosti správního orgánu; tato liknavost ze strany správního orgánu nemůže jít k tíži žalobce; tato nečinnost žalovaného měla dle žalobce zásadní vliv na rozhodování v oblasti příspěvků na zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, a to právě s ohledem na nepřiznání těchto příspěvků.

Podle žalobce nelze souhlasit s výkladem, že stěžejním datem je platnost a účinnost dohody o zřízení chráněných pracovních míst a že žádná jiná skutečnost nemá vliv na rozhodnutí o přiznání příspěvku, a to i přesto, že čl. II. bod 11. přechodných ustanovení zákona o zaměstnanosti hovoří o uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst; toto ustanovení však dle žalobce nelze vykládat pouze na základě jazykového výkladu tak, jak předpokládá žalovaný. Dále žalobce poukázal na náleze Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 277/99; účel přechodných ustanovení zákona o zaměstnanosti je dle žalobce třeba posuzovat v kontextu s evropskou právní úpravou, která má motivovat zaměstnavatele k zaměstnávání osob se zdravotním postižením.

Žalobce dále uvedl, že žádost o vymezení chráněného pracovního místa podal v květnu 2012, tedy včas; skutečnosti, které následovaly po podání jeho žádosti, nemohl žádným způsobem ovlivnit. Poukázal na § 71 s.ř. a namítal jeho porušení spočívající v tom, že dohoda byla uzavřena bezmála tři měsíce od zahájení řízení po podané žádosti. Podmínky pro vymezení chráněného pracovního místa se pak dle žalobce posuzují ke dni podání žádosti, nikoliv ke dni uzavření dohody; žalobce podal žádost včas a uzavření dohody nic nebránilo. Žalobce rovněž vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že na vymezení chráněného pracovního místa není právní nárok, přičemž takový výklad označil za rozporný se všemi zásadami, na nichž stojí nejen právní řád České republiky, ale i normy veřejného práva. Podle žalobce mělo dojít k přiznání příspěvků za celé 3. čtvrtletí roku 2012, za něž byl příspěvek uplatněn, neboť byly naplněny veškeré zákonné předpoklady pro přiznání tohoto příspěvku. Žalobce dále podotkl, že bod 12. přechodných ustanovení zákona č. 367/2011 Sb. hovoří pouze o zaměstnávání 50 % osob se zdravotním postižením jako o faktickém stavu; žalobce dle svého tvrzení tuto podmínku splňoval, a to k datu podání žádosti o uzavření dohody.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu poznamenal, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností správního orgánu se v odůvodnění rozhodnutí speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá z učiněných závěrů. Ohledně námítky, že bylo rozhodnuto ve věci účastníka řízení Talmon Investment, s.r.o., který však neexistuje, žalovaný připustil, že došlo v tomto směru k určitému pochybení, nicméně pakliže je možné ve spojení s ostatními údaji účastníka řízení nepochybně určit, jeho nesprávné označení nezakládá dle žalovaného samo o sobě nezákonnost rozhodnutí správního orgánu.

Podle žalovaného podáním žádosti o vymezení chráněného pracovního místa není zahájeno správní řízení a důvody, pro něž nedošlo k vymezení chráněných pracovních míst dohodou s úřadem práce dříve, jsou pro dané správní řízení o příspěvku zcela bez významu; žalovaný podotkl, že k uzavření dohody je nutný souhlas obou zúčastněných subjektů, tudíž na uzavření dohody není právní nárok. Žalobce dle žalovaného podpisem dohody vyjádřil souhlas s jejím zněním, tedy mimo jiné i s ustanovením, že dohoda nabývá platnosti a účinnosti dnem jejího podpisu oběma smluvními stranami, tj. dnem 9. 8. 2013; vzhledem k tomu, že k vymezení chráněných pracovních míst došlo teprve dnem 9. 8. 2013 (žalovaný ve vyjádření k žalobě opakovaně uvedl chybné datum uzavření dohody; dohoda byla uzavřena dne 9. 8. 2012, pozn. soudu), kdy písemná dohoda s úřadem práce o jejich vymezení nabyla platnosti a účinnosti, a příspěvek se poskytuje pouze na osoby se zdravotním postižením zaměstnané na chráněných pracovních místech, jak je vymezuje §

75 zákona o zaměstnanosti, nelze přihlídnout k námitce žalobce, že místa, která vytvořil pro zaměstnávání osob se zdravotním postižením, byla obsazena již k podání žádosti o vymezení chráněných pracovních míst a k tomuto dni žalobce splnil veškeré podmínky pro „prohlášení“ pracovního místa za chráněné. K tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil i podmínky přiznání zvýšení příspěvku podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, odkázal žalovaný na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž s odkazem na jednotlivá aplikovaná ustanovení zákona o zaměstnanosti a přechodných ustanovení vysvětlil své právní úvahy.

V dalším žalovaný odkázal v plném rozsahu na žalobou napadené rozhodnutí, přičemž navrhl zamítnutí žaloby.

Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání. Soud proto v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci souhlasí. Soud tak o věci samé rozhodl bez jednání.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobce o vymezení chráněného pracovního místa ze dne 30. 5. 2012 doručenou správnímu orgánu prvního stupně dne 31. 5. 2012, dohodu o vymezení chráněného pracovního místa č. A-M-165/2012 uzavřenou dne 9. 8. 2012 mezi Úřadem práce České republiky a žalobcem, žádost žalobce o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě ze dne 22. 10. 2012, rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 20. 12. 2012, č.j. MPSV-UP/8060632/12/AIS-ZAM, rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 7. 2013, č.j. 2013/5891-421, rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 15. 10. 2013, č.j. MPSV-UP/7683882/13/AIS-ZAM, odvolání žalobce ze dne 4. 11. 2013, doplnění odvolání žalobce ze dne 28. 1. 2014 a ze dne 30. 1. 2014, žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26. 2. 2014, č.j. 2013/77470-421/3.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal správnímu orgánu prvního stupně svoji žádost ze dne 30. 5. 2012 o vymezení chráněného pracovního místa (žádost doručena správnímu orgánu prvního stupně dne 31. 5. 2012). Na základě této žádosti došlo mezi žalobcem a Úřadem práce České republiky zastoupeným správním orgánem prvního stupně dne 9. 8. 2012 k uzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa. Žalobce podal svoji žádost ze dne 22. 10. 2012 (doručenou správnímu orgánu prvního stupně dne 31. 10. 2012) o příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 3. čtvrtletí roku 2012. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 12. 2012 bylo ve výroku I. rozhodnuto o poskytnutí příspěvku žalobci na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 odst. 1, 2, 3, 4, 5

a 8 písm. a) zákona o zaměstnávání za 3. čtvrtletí roku 2012 celkem ve výši 825.661 Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti; ve výroku II. bylo rozhodnuto tak, že podle § 78 odst. 3 a 8 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti se žalobci neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 3. čtvrtletí roku 2012 ve výši 147.803 Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a ve výši 344.000 Kč podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, celkem ve výši 491.803 Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 7. 2013 byl zrušen výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 12. 2012 a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 10. 2013 bylo rozhodnuto tak, že žalobci se podle § 78 odst. 1, 3, 5 a 8 písm. b) a c) zákona o zaměstnanosti za 3. čtvrtletí roku 2012 neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě ve výši 147.803 Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a ve výši 344.000 Kč podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, celkem ve výši 491.803 Kč. Správní orgán prvního stupně v tomto rozhodnutí uvedl, že s ohledem na čl. II. bod 11. přechodných ustanovení zákona č. 367/2011 Sb. je pro vznik nároku a výši příspěvku podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti rozhodné uzavření dohody o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvního a druhého kalendářního čtvrtletí následujícího po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud charakter chráněného pracovního místa již nemají na základě dříve uzavřené dohody o vytvoření nebo vymezení chráněné pracovní dílny; u zaměstnavatele byla uzavřena taková dohoda č. A-M-168/2012 účinná a platná ode dne 9. 8. 2012; proto nelze příspěvek podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti poskytnout za dobu před vymezením, tj. od 1. 7. 2012 do 8. 8. 2012, přičemž správní orgán prvního stupně uvedl jména zaměstnanců a výši příspěvku za období 1. 7. 2012 – 8. 8. 2012, jež nelze poskytnout. Podle správního orgánu prvního stupně dále bylo zjištěno, že nelze poskytnout příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2012 podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti na uvedené zaměstnance, protože sice dle přechodných ustanovení zákona č. 367/2011 Sb. (článek II. bod 2.) se doba 12 měsíců pro účely § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nevztahuje na zaměstnavatele, který ve 3. a 4. čtvrtletí 2011 a v 1. a 2. čtvrtletí 2012 zaměstnával v průměrném přepočteném počtu více než 50 % osob se zdravotním postižením, avšak v § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je uvedeno, že nárok na zvýšení příspěvku o částku odpovídající prokázaným dalším nákladům vynaloženým zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením lze uplatnit v žádosti za následující kalendářní čtvrtletí; zvýšený příspěvek tak nelze uplatnit u chráněných pracovních míst vymezených dohodami s úřadem práce v době od 1. 7. 2012 – 30. 9. 2012; zaměstnavatel má uzavřenu dohodu dne 9. 8. 2012, tj. zvýšený příspěvek zaměstnavateli za 3. čtvrtletí 2012 nenáleží; správní orgán prvního stupně dále uvedl seznam zaměstnanců, na které nelze poskytnout příspěvek podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti za období červenec – září 2012.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které doplnil svými podáními ze dne 28. 1. 2014 a ze dne 30. 1. 2014; uplatnil zde podobnou argumentaci jako v žalobě. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 26. 2. 2014, kde odvolatele označil jako „*Talmon Investment, s.r.o., IČ: 24838594, sídlem Křenova 438/7, Veleslavín, 162 00 Praha 616*“ a jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí viz výše).

Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného označení účastníka řízení v žalobou napadeném rozhodnutí, v němž byl jako odvolatel označen „*Talmon Investment, s.r.o., IČ: 24838594, sídlem Křenova 438/7, Veleslavín, 162 00 Praha 616*“. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že dřívější název žalobce zněl *Talmon Investment, s.r.o.*, přičemž tento název byl z obchodního rejstříku vymazán dne 16. 12. 2013 (tj. v mezidobí mezi vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 10. 2013 a vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014) a téhož dne byl do obchodního rejstříku zapsán dosud aktuální název *Talmon s.r.o.* Žalobci je třeba dát za pravdu, že žalovaný pochybil, když uvedl nesprávný název žalobce. Toto pochybení však nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí či existenci takové vady, pro kterou je třeba ve smyslu § 76 s.ř.s. zrušit žalobou napadené rozhodnutí.

V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č.j. 8 As 85/2011-42: *„Správní orgány zajisté nemohou rezignovat na správné označení účastníků řízení. Pakliže je možné ve spojení s ostatními osobními nebo jinými údaji nepochybně určit totožnost cizince, označení účastníka jednou z verzí jeho jména nezakládá nicotnost rozhodnutí správního orgánu. To platí tím spíše, pokud cizinec během předchozího řízení o správním vyhoštění a mezinárodní ochraně nepovažoval rozličné verze svého jména za vadu řízení. Správní orgán vedl řízení o správním vyhoštění ve věci existující fyzické osoby - stěžovatele. Subjektem správního řízení je fyzická osoba, nikoli její jméno. Proto nelze tvrdit, že variantní transkripce z jiného písma do latinky ve jméně má za následek nicotnost vydaného rozhodnutí.“*

Byť se citovaný rozsudek týkal označení fyzické osoby (cizince), jeho závěry jsou do značné míry použitelné i v dané věci. V posuzovaném případě bylo správní řízení po celou dobu vedeno s jednou a touž právnickou osobou, jejíž název se v průběhu správního řízení (přibližně dva měsíce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí) změnil. Vzhledem k tomu, že žalovaný zjevně rozhodoval o odvolání žalobce (blanketní odvolání ze dne 4. 11. 2013 žalobce podal v době, kdy měl ještě starý název *Talmon Investment, s.r.o.*, doplnění odvolání ze dne 28. 1. 2014 a ze dne 30. 1. 2014 žalobce podal již v době, kdy byl v obchodním rejstříku zapsán jeho nový název *Talmon s.r.o.*) a v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl pouze starý název účastníka řízení, přičemž jak IČ (24838594), tak adresu tehdejšího sídla žalobce (Křenova 438/7, Veleslavín, 162 00 Praha 616) uvedl správně (tj. jde o údaje jednoznačně identifikující toliko žalobce), soud nemá důvod pochybovat o tom, že adresátem žalobou napadeného rozhodnutí je žalobce, tj. společnost *Talmon s.r.o., IČ 24838594*; tato společnost tedy po celou dobu zjevně byla subjektem správního řízení. Z výše uvedených důvodů uvedená vada žalobou napadeného rozhodnutí nedosahuje takové intenzity, která by vyvolávala jeho nezákonnost či dokonce nicotnost. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že „*[n]ení zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, a nejsou patrné žádné právní úvahy, a to nejen ve vztahu k dotčeným právním předpisům, zejména směrnici Rady číslo 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000 a usnesení Rady číslo 2003/C 175/01 ze dne 15. července 2013, které řeší otázku zaměstnanosti a sociální integrace zdravotně postižených osob, včetně zainteresovaných zaměstnavatelů, kterým je i žalobce. V této souvislosti byla porušena i práva zaručená normami nejvyšší právní síly.*“

Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Podle názoru soudu žalovaný specifikoval, z jakých podkladů vycházel (viz s. 4 rozhodnutí žalovaného: „*Ze spisové dokumentace je nesporné, že odvolateli byla vymezena chráněná pracovní místa dohodou o vymezení chráněných pracovních míst č. A-M-165/2012, platnou a účinnou ode dne 9. 8. 2012.*“), jakož i svoje právní úvahy (viz s. 4 – 6 napadeného rozhodnutí, kde jsou právní úvahy žalovaného podrobně rozepsány, a viz výše rovněž rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí). Co se týče namítané absence právních úvah ve vztahu k evropským právním předpisům, žalobce neuvedl, jak jsou dané právní předpisy relevantní ve vztahu k projednávané věci, přičemž těmito právními předpisy neargumentoval ani v průběhu správního řízení. Ohledně tvrzeného porušení „práv zaručených normami nejvyšší právní síly“, žalobce nikterak nespecifikoval, která konkrétní práva zaručená kterými normami nejvyšší právní síly (tj. patrně ústavního pořádku) měla být postupem žalovaného a správního orgánu prvního stupně porušena a z jakého důvodu. Z výše uvedených důvodů soud neshledal důvodnou žalobcovu velmi obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Stěžejní námitkou žalobce bylo to, že žalobci měl být vyplacen příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě ve smyslu § 78 zákona o zaměstnanosti, tudíž správní orgány měly pochybit tím, že tento příspěvek žalobci nepřiznaly.

Podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ke dni 31. 10. 2012 (tj. k datu podání žádosti žalobce o příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě) zaměstnavateli zaměstnávajícímu na chráněných pracovních místech (§ 75) více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce pro poskytování příspěvku je krajská pobočka Úřadu práce, v jejímž obvodu má sídlo zaměstnavatel, který je právnickou osobou, nebo v jejímž obvodu má bydliště zaměstnavatel, který je fyzickou osobou.

Podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném v rozhodném období příspěvkem jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % skutečně vynaložených prostředků na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 8 000 Kč. Pro účely stanovení výše příspěvku se skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy snižují o částku odpovídající výši

- a) poskytnuté naturální mzdy,
- b) srážek ze mzdy nebo platu určených k uspokojení plnění zaměstnavatele podle § 327 zákoníku práce, s výjimkou srážek provedených k uhrazení škody, za kterou zaměstnanec odpovídá, nebo příspěvku zaměstnance na závodní stravování podle § 236 zákoníku práce,
- c) srážek ze mzdy nebo platu určených k uspokojení závazků zaměstnance podle § 146 písm. b) zákoníku práce, je-li srážka ze mzdy v rozporu s dobrými mravy, nebo

d) náhrady mzdy nebo platu poskytnuté zaměstnanci při překážkách v práci na straně zaměstnavatele.

Podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném v rozhodném období po uplynutí 12 kalendářních měsíců ode dne obsazení zřízeného chráněného pracovního místa nebo ode dne vymezení chráněného pracovního místa může zaměstnavatel v žádosti o příspěvek za následující kalendářní čtvrtletí uplatnit nárok na zvýšení příspěvku o částku odpovídající prokázaným dalším nákladům vynaloženým zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nejvýše však o 2 000 Kč měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením. Zvýšení příspěvku podle věty první nelze uplatnit pro chráněné pracovní místo zřízené nebo vymezené mimo pracoviště zaměstnavatele.

Podle § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném v rozhodném období chráněné pracovní místo je pracovní místo zřízené zaměstnavatelem pro osobu se zdravotním postižením na základě písemné dohody s Úřadem práce. Na zřízení chráněného pracovního místa poskytuje Úřad práce zaměstnavateli příspěvek. Chráněné pracovní místo musí být obsazeno po dobu 3 let. Chráněným pracovním místem může být i pracovní místo, které je obsazeno osobou se zdravotním postižením, pokud je vymezeno v písemné dohodě mezi zaměstnavatelem a Úřadem práce. Dohoda se uzavírá na dobu 3 let.

Předmětná ustanovení byla do citované podoby novelizována s účinností od 1. 1. 2012 zákonem č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. V čl. II. bodech 11. a 12. (přechodných ustanoveních) zákona č. 367/2011 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:

„11. Pro vznik nároku a výši příspěvku podle § 78 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a poskytovaného za třetí kalendářní čtvrtletí následující po dni nabytí účinnosti tohoto zákona je rozhodné uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvního a druhého kalendářního čtvrtletí následujícího po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud charakter chráněného pracovního místa již nemají na základě dříve uzavřené dohody o vytvoření chráněného pracovního místa nebo dohody o vytvoření nebo vymezení chráněné pracovní dílny.

12. Doba 12 měsíců podle § 78 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se nevztahuje na zaměstnavatele, kteří v posledních 2 kalendářních čtvrtletích do dne nabytí účinnosti tohoto zákona a v prvních dvou kalendářních čtvrtletích po nabytí účinnosti tohoto zákona zaměstnávali v průměrném přepočteném počtu více než 50 % osob se zdravotním postižením.“

Soud upozorňuje, že obdobnou právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku č.j. 6 Ads 115/2016-29 ze dne 28. 6. 2017 mimo jiné uvedl:

„[30] Z uvedeného srovnání právní úpravy vyplývá nesporně, že s účinností od 1. 1. 2012 se změnila povaha příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 zákona o zaměstnanosti a podmínky pro jeho přiznání. Před tímto datem nebyl tento příspěvek poskytován na základě dohody s úřadem práce, ale jeho rozhodnutím. Vydání rozhodnutí nebylo podmíněno žádnou dohodou s úřadem práce, ale při splnění zákonných podmínek vznikl

zaměstnavateli na poskytnutí tohoto příspěvku nárok (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, body [41], [42]).

[31] Od 1. 1. 2012 (účinnosti novely provedené zákonem č. 367/2011 Sb.) jsou příspěvky poskytovány zásadně na chráněná pracovní místa zřízená nebo vymezená v písemné dohodě mezi zaměstnavatelem a úřadem práce. Uzavření písemné dohody o vymezení chráněných pracovních míst s úřadem práce (§ 75) je podmínkou pro poskytnutí příspěvku dle § 78 zákona o zaměstnanosti. Nelze tak plně přisvědčit obecnému tvrzení stěžovatele, že mu byl stejný druh příspěvku poskytován již podle dosavadní úpravy (či dokonce, že měl uzavřenu de facto dohodu ústní), neboť pro další poskytování tohoto příspěvku byla stanovena nová podmínka.

...

[35] Předmětem sporu je otázka, zda stěžovateli měl být přiznán příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona o zaměstnanosti za celé 3. čtvrtletí roku 2012, přestože k vymezení chráněných pracovních míst u něj došlo dohodou až 27. 9. 2012. Dovolává se přitom skutečnosti, že žádost o vymezení chráněných pracovních míst podal dne 22. 6. 2012 (kdy úřad práce zapřičinil, že ji nepodal dříve) a úřad práce byl nečinný, jestliže o žádosti rozhodl více než tři měsíce po jejím podání. Svůj výklad opírá o údajný smysl zákona, jak jej vymezil v kasační stížnosti a domnívá se, že rozhodným okamžikem pro přiznání příspěvku musí být den podání žádosti o vymezení chráněných pracovních míst, neboť jinak by doba a výše čerpání příspěvku závisela na libovůli správního orgánu.

[36] Jak výslovně vyplývá z citovaného přechodného ustanovení čl. II bod 11, pro vznik a výši nároku na příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2012 je rozhodné uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu 1. a 2. kalendářního čtvrtletí téhož roku. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s žalovaným i městským soudem, že znění zákona je jednoznačné a neumožňuje více možných výkladů. Stěžovatel se proto domáhá výkladu, který by byl contra verba legis, pokud tvrdí, mu měl být příspěvek přiznán již ode dne podání žádosti o vymezení chráněných pracovních míst, ačkoli zákon výslovně spojuje vznik nároku na příspěvek až s existencí chráněných pracovních míst. Pracovní místo obsazené osobou se zdravotním postižením se však chráněným pracovním místem stává až vymezením v písemné dohodě mezi zaměstnavatelem a Úřadem práce (§ 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Obecně lze říci, že k dalším výkladovým metodám interpret přistupuje tehdy, když gramatickým/jazykovým výkladem lze dospět k různým výsledkům (srov. MELZER, Filip. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011. 276 s. ISBN 978-80-7400-382-0. S. 80). I Ústavní soud nastavil jasná pravidla, kdy se teleologickým výkladem lze odchýlit od doslovného znění zákona. Ve stanovisku ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS – st. 1/96, vyslovil: „V případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým.“ Z citovaného tedy plyne, že jen výlučný a jednoznačný smysl a účel zákona je třeba upřednostnit před výlučným a jednoznačným zněním zákona. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ani smysl a účel novely provedené zákonem č. 367/2011 Sb. není ve zjevném rozporu se zněním přechodného ustanovení, jak se domnívá stěžovatel. Doslovné znění zákona zcela odpovídá jeho smyslu a účelu, jak bude vyloženo dále.

[37] Před novelou provedenou zákonem č. 367/2011 Sb. byl příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na základě § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti poskytován zaměstnavateli zaměstnávajícím více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců bez stanovení dalších podmínek (jako je existence zřízeného

či vymezeného chráněného pracovního místa). Na chráněná pracovní místa vytvořená na základě písemné dohody s Úřadem práce byl poskytován odlišný příspěvek, a to podle § 75 odst. 2 téhož zákona. Jednalo se tudíž o různé příspěvky s odlišným režimem poskytování. Kromě toho existoval i institut chráněné pracovní dílny dle § 76 zákona o zaměstnanosti, který měl opět svůj vlastní režim a speciální příspěvek, jak již soud výše uvedl.

[38] Novelou provedenou zákonem č. 367/2011 Sb. bylo tak poskytování uvedených příspěvků zjednodušeno a došlo ke sjednocení tohoto roztržitého systému příspěvků vztahujících se k zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Na zaměstnávání osob se zdravotním postižením je nyní poskytován již pouze příspěvek dle § 76 a 78 zákona o zaměstnanosti. Byl zrušen institut chráněné pracovní dílny a zákon již nezná jinou formu podpory zaměstnavatelů osob se zdravotním postižením než příspěvky na chráněná pracovní místa. Taková musí být zřízena či vymezena na základě dohody mezi zaměstnavatelem a úřadem práce dle § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

[39] Důvodová zpráva k předmětné novele ke zmíněným změnám uvádí, že dosavadní úprava příspěvku podle § 78 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném do 31. 12. 2011) přináší problémy s jeho zneužíváním, kdy zaměstnavatelé různými způsoby získávají příspěvek „pro sebe“, nikoliv na krytí mzdových nákladů na zdravotně postiženého zaměstnance, nebo jsou osoby se zdravotním postižením zaměstnávány, aniž by jim zaměstnavatel přiděloval práci. Jedním ze dvou hlavních cílů přijetí popsaných změn proto bylo zabránit zneužívání tohoto příspěvku některými zaměstnavateli. Právě za účelem naplnění uvedeného cíle byla do zákona včleněna podmínka požadující, „aby příspěvek byl poskytován pouze na ty zaměstnance, kteří pracují na chráněných pracovních místech, zřízených nebo vymezených na základě dohody s Úřadem práce“ (viz zvláštní část důvodové zprávy k bodu 42).

[40] Na základě popsaných okolností a cílů přijetí nové právní úpravy Nejvyšší správní soud nemůže zcela souhlasit se stěžovatelem, že smyslem novely bylo plynulé pokračování v poskytování příspěvku i v období po účinnosti novely. Systém poskytování podpory zaměstnavatelů osob se zdravotním postižením měl být zjevně určitým způsobem omezen, neboť právě příspěvek dle § 78 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném před novelou, který stěžovatel dříve čerpal, měl být nově poskytován za přísnějších podmínek a ne automaticky všem zaměstnavatelům, kteří zaměstnávají více než 50% osob se zdravotním postižením, nýbrž jen těm, u kterých bude na základě prověření podmínek úřadem práce zřízeno či vymezeno chráněné pracovní místo dohodou. Kontinuita v poskytování příspěvku měla být podle důvodové zprávy zachována pouze tam, kde již za účinnosti dřívější právní úpravy existovala chráněná pracovní dílna nebo chráněné pracovní místo na základě dohody s úřadem práce. Ve vztahu k nově navržené právní úpravě příspěvku dle § 78 ovšem uvádí, že příspěvek zaměstnavateli „bude poskytován pouze na osoby se zdravotním postižením zaměstnáváné na chráněných pracovních místech zřízených nebo vymezených na základě dohody s Úřadem práce. Díky tomuto opatření a současně s úpravou maximální měsíční částky vynaložených nákladů na mzdy nebo platy, kterou bude Úřad práce refundovat, a zavedením určité finanční spoluúčasti zaměstnavatele na vynaložených nákladech na mzdy nebo platy, bude sníženo riziko podpory účelového zaměstnávání osob se zdravotním postižením“. Je tedy zřejmé, že zákonodárce v přechodném ustanovení novely jednoznačně vyjádřil svůj úmysl, kterým bylo poskytování příspěvku jen na existující chráněné pracovní místo, jež se takovým pracovním místem stává jedině uzavřením dohody o vymezení chráněných pracovních míst s úřadem práce.

[41] S ohledem na shora uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že zákon o zaměstnanosti a přechodná ustanovení novely provedené zákonem č. 367/2011 Sb. nelze vykládat tak, že pro vznik nároku na příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením

za 3. čtvrtletí roku 2012 je rozhodný den podání žádosti o vymezení chráněných pracovních míst. K tomuto dni je dle § 6 vyhlášky č. 518/2004 Sb., kterou se provádí zákon o zaměstnanosti zkoumání kriteria pro uzavření dohody, k němuž je nutno přihlížet, a to, zda v den podání žádosti zaměstnavatel zaměstnává nadpoloviční většinu zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, na svém pracovišti. Zvýšení příspěvku dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti totiž nelze uplatnit pro chráněné pracovní místo zřízené nebo vymezené mimo pracoviště zaměstnavatele. Místním šetřením se ověřuje splnění podmínek pro vymezení chráněného pracovního místa dle § 75 zákona o zaměstnanosti a kritérií, k nimž úřad práce má přihlížet při projednávání žádosti o uzavření dohody.

[42] Argumentace stěžovatele (bod [14] shora), že úřady práce přiznávají příspěvek i u chráněných pracovních míst vymezených až v průběhu 3. čtvrtletí 2012, nicméně až od účinnosti dohody, nesvědčí nevhodnosti jazykového výkladu přechodných ustanovení. Odpovídá toliko správné aplikaci § 75 a § 78 zákona o zaměstnanosti v případě zaměstnavatele, který požádal o uzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa a dohoda byla uzavřena až v tomto čtvrtletí. Tak tomu bylo i v případě stěžovatele, kdy od uzavření dohody 27. 9. 2012 mu byl příspěvek výrokem I. rozhodnutí ze dne 22. 1. 2013 přiznán (bod [2] shora); tento výrok však již nebyl předmětem řízení o odvolání ani rozhodnutí napadeného žalobou.

[43] Nelze přisvědčit ani nesouhlasu stěžovatele se závěrem městského soudu, že mu nevznikl nárok na zvýšení příspěvku podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti (bod [19] shora). Skutečnost, že se k příspěvku dle § 78 odst. 2 a k jeho zvýšení dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti váží samostatná přechodná ustanovení, nemění nic na tom, že podmínkou pro poskytnutí zvýšení příspěvku je vznik nároku na příspěvek samotný dle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Pro vznik nároku na příspěvek je pak rozhodné uzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa. Vzhledem k tomu, že tato dohoda nebyla uzavřena do 30. 6. 2012 včetně, ale až 27. 9. 2012, nevznikl nárok na zvýšení příspěvku již za 3. čtvrtletí, ale vznikl podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti stěžovateli až od následujícího kalendářního čtvrtletí (tzn. 4. čtvrtletí 2012). Přechodné ustanovení, čl. II. bod 12, se na stěžovatele vztahovalo toliko potud, že u dohodou vymezených chráněných pracovních míst se doba 12 měsíců považovala za splněnou proto, že ve čtyřech čtvrtletích předcházejících datu 1. 7. 2012 splnil podmínku zaměstnávání více než 50% osob se zdravotním postižením. Pro úplnost lze k tomuto bodu odkázat na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů.

[44] Nejvyšší správní soud může obecně přisvědčit stěžovateli, že okamžik vzniku nároku na příspěvek, a tedy vymezení chráněných pracovních míst dohodou na základě podané žádosti, nemůže být závislý na libovůli správního orgánu. Dovozuje-li však stěžovatel, že úřad práce po podání jeho žádosti o vymezení chráněných pracovních míst nepostupoval v souladu se zákonem o zaměstnanosti resp. principy dobré správy a že tento postup před uzavřením dohody měl být rovněž předmětem přezkoumání městským soudem, ač předmětem tohoto soudního řízení bylo rozhodnutí o příspěvku, nelze s ním souhlasit.

[45] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem potud, že otázka tvrzeného nesprávného úředního postupu před uzavřením dohody o vymezení chráněných pracovních míst nemůže být předmětem tohoto soudního řízení, neboť zákon o zaměstnanosti s účinností od 1. 1. 2012 samostatně vymezil postup a pravidla pro uzavírání dohod o vymezení chráněného pracovního místa mezi zaměstnavatelem a úřadem práce (§ 75), jednak samostatně pravidla pro správní řízení a rozhodnutí o poskytnutí /neposkytnutí příspěvku dle § 78. Pro rozhodnutí o poskytnutí příspěvku je podstatné splnění zákonné podmínky uzavření samotné dohody o vymezení chráněných pracovních míst. Domnívá-li se stěžovatel, že mu nesprávným úředním postupem vznikla škoda, může se se svým nárokem obrátit na příslušné orgány postupem podle

zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.“

Soud se se závěry obsaženými v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a nevidí důvodu, proč se od nich v dané věci jakkoliv odchýlit. V posuzovaném případě došlo k uzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa dne 9. 8. 2012, tj. ve 3. čtvrtletí roku 2012. Poněvadž k uzavření dohody žalobce se správním orgánem prvního stupně o vymezení chráněného pracovního místa nedošlo v prvních dvou čtvrtletích roku 2012, správní orgány nepochybily, jestliže žalobci nepřiznaly příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 3. čtvrtletí roku 2012, resp. za část 3. čtvrtletí roku 2012 předcházející datu uzavření dohody ze dne 9. 8. 2012 (tj. za období od 1. 7. 2012 do 8. 8. 2012). Pro vznik nároku na příspěvek není rozhodné datum podání žádosti o vymezení chráněných pracovních míst, nýbrž až datum uzavření dohody, a to bez ohledu na důvody, proč nedošlo k uzavření této dohody (či k podání žádosti o vymezení chráněných pracovních míst s ohledem na žalobcem tvrzené okolnosti bránící podání žádosti ze strany správního orgánu prvního stupně) dříve, jak namítal žalobce. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, znění zákona (konkrétně čl. II. bodu 11. zákona č. 367/2011 Sb.) je jednoznačné a neumožňuje více možných výkladů. Soud se ztotožňuje rovněž se závěrem Nejvyššího správního soudu obsaženým v odst. [44]-[45] rozsudku č.j. 6 Ads 115/2016-29, podle něhož okamžik vzniku nároku na příspěvek, a tedy vymezení chráněných pracovních míst dohodou na základě podané žádosti, sice nemůže být závislý na libovůli správního orgánu; otázka tvrzeného nesprávného úředního postupu před uzavřením dohody o vymezení chráněných pracovních míst však nemůže být předmětem tohoto soudního řízení (tj. řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě); pro rozhodnutí o poskytnutí příspěvku je podstatné splnění zákonné podmínky uzavření samotné dohody o vymezení chráněných pracovních míst; domníval-li se žalobce, že mu nesprávným úředním postupem vznikla škoda, mohl se se svým nárokem obrátit na příslušné orgány postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Soud podotýká, že žalobci byl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za tu část 3. čtvrtletí roku 2012, po kterou byla dohodou vymezena chráněná pracovní místa (tj. za období od 9. 8. 2012 do 30. 9. 2012, srov. výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 12. 2012), což bylo v souladu se zákonem (srov. odst. [42] rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 115/2016-29). S ohledem na shora uvedené není porušením zákona, jestliže příspěvek za část 3. čtvrtletí roku 2012 před uzavřením předmětné dohody, konkrétně tedy za období od 1. 7. 2012 do 8. 8. 2012, žalobci nebyl přiznán.

Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že měl nárok na zvýšení příspěvku dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, neboť podmínkou pro poskytnutí zvýšení příspěvku je vznik nároku na příspěvek samotný dle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, přičemž pro vznik nároku na příspěvek je rozhodné uzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa; vzhledem k tomu, že tato dohoda nebyla uzavřena do 30. 6. 2012 včetně,

ale až 9. 8. 2012, žalobci nárok na zvýšení příspěvku za 3. čtvrtletí roku 2012 nevznikl. V této souvislosti soud odkazuje na shora citovaný odst. [43] rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 115/2016-29, jenž je plně použitelný i pro řešení této právní otázky.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.